

- [Dansrecensioner](#)

Återseende efter trettio år

Ålderns höst. Liisa Pentti bjuder publiken på en intressant tidsresa inom ramarna för sitt eget verk *Klaustro* från 1987. Bild: Sanna Kaesmae

Dansrecension [Tove Djupsjöbacka](#)

23.11.2017 07:00

1

reaktioner

Liisa Pentti dansar själv i sin nytolkning av dansverket *Klaustro*, en fascinerande inblick i danshistorien, enligt HBL:s recensent.

Dans

Klaustro – shhh! Arbetsgrupp: Mia Kivinen, Veronika Lindberg, Markus Lindén, Liisa Pentti. På scenen: Liisa Pentti.

Zodiak 21.11.

Nyligen presenterades på Zodiak en nytolkning av **Sanna Kekäläinens** *Studien över Hysterie* från 1991 och denna månad var det dags för **Liisa Penttis** *Klaustro* från 1987. Själv är jag synnerligen fascinerad av möjligheten att få en insyn i danshistorien. Ett dansverk lever inte vidare på samma sätt som till exempel ett musikverk eventuellt kan göra; det är oerhört intressant att få konfronteras

med gamla klassiker. Samtidigt granskar man konstverket i tiden – hur kändes verket i sin samtid och hur känns det nu?

Medan Kekäläinen gett verket vidare åt en yngre dansare, vilket kanske är det vanligare sättet att göra en nytolkning, hade Liisa Pentti gjort ett annorlunda val. Precis som för trettio år sedan framfördes verket av henne själv, vilket självklart bidrog till helt nya skikt, speciellt i tiden. Ett genialt drag var det också att koppla in en ung koreograf, nyutexaminerade och lovande **Veronika Lindberg**. Vem som stod för vad i slutresultatet är för mig som åskådare rätt så omöjligt att säga, men det väsentliga är kombinationen, vad en ung människa kan hjälpa till att utkristallisera ur ett verk som de facto är äldre än hon själv.

Något som fascinerar mig i Liisa Pentti är att hon inte är rädd för att berätta om konsten, om dansen och dess historia och sina egna tankar kring alltihop. Jag minns verk som *WDMSNLCA?* (*Why Does My Sister Not Like Contemporary Art?*) eller *Liisas danst Rosas*, där man kombinerar det sceniska med levandegjord danshistoria. Också denna gång blev det en del tal om dansen, om hur det kändes att landa i Helsingfors efter studierna i Amsterdam på 1980-talet. Extra spännande kändes det att hon lade grunden för sitt dansnummer till Violettas aria ur *La Traviata* genom att de facto servera en tolkning på ett fat. Utan orden skulle man kanske ha sett helt andra saker i rörelserna. Eller skulle man?

Pentti anno 1987 var närvarande via video, och visst kändes mötet berörande – de båda kvinnorna, en och samma person, stundvis utförande likadana rörelser. Emellanåt framtröllade man också ett alter ego som skuggvarelse. Jämfört med den till sitt uttryck rätt så klaustrofobiska originalvideon var stämningen denna gång mer jordnära. I den läckra sekvensen med de magiska höstlöven nådde verket en annan temperatur vad gäller intensitet och magi. Hur intressant det än var med de textbaserade avsnitten kvarstod ändå en viss nyfikenhet på hur den röda tråden hade sett ut utan dem, hurudana höjder hade intensiteten kunnat nå om man inte avbrutit den med jämna mellanrum?

[Tove Djupsjöbacka](#)